

SUSANNE

EFTER
JOHANNES BUCHHOLTZ'
PRISBELØNNEDE ROMAN

JOHANNES BUCHHOLTZ

Johannes Buchholtz er af fynsk oprindelse, født i Odense 1882 og vokset op i Middelfart, men var bosat i Struer i så mange år, at han kom til at høre til Limfjordsdigternes store og ansete kreds. Hans liv er ikke rigt på dramatiske begivenheder. I en ung alder blev han ansat ved Statsbanerne og avancerede til trafikassistent i Struer. Her begyndte han at skrive, og her stiftede han et museum, hvis leder han var.

Buchholtz tilhørte en slægt af landmænd. Hans fader fulgte ikke traditionen, men gav sig af med meget forskelligt, var fotograf, jernbanemand, tandtekniker, opfinder, teglværksejer, bygmester og forfatter, altsammen uden større held. Det er ham, der for en stor del har været modellen til fantasien, egoisten og selvbedrageren i Johannes Buchholtz' første romaner »Egholms Gud« og »Clara van Haags Mirakler«, hvormed han erhvervede sig en plads blandt vore bedste skribenter. Virkelighed og fantasi er her gået op i en højere enhed. Det samme gælder hans øvrige romaner og noveller. Der er altid en virkelighedens baggrund, men stoffet er behandlet så frit, at modelerne næppe har kunnet genkende sig selv.

I 1931, da Buchholtz forlængst havde et stort forfatterskab bag sig, vandt han med romanen »Susanne« førsteprisen i Gyldendals nordiske romankonkurrence. Det er hans største roman, typisk for hans fortællertalent, hans humor, hjertevarme og evne til at skildre særprægede figurer. At filmen har opdaget »Susanne« kan ikke overraske. Denne handlingrige fortælling om den jyske bagerdatter ejer hele det spil af liv, der gør den velegnet til at blive omsat i billeder.

15/6 50

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

præsenterer

SUSANNE

Mauuskript: **FLEMING LYNGE**
efter **JOHANNES BUCHHOLTZ'** roman

Musik: HANS SCHREIBER

Fotograf: VERNER JENSEN

Tone: HENNING O. PETERSEN og HANS OLSSON

Dekorationer: OSVALD KARMS

Klipning: EDLA HANSEN

PERSONERNE:

Albert Drewes, bagermester	Rasmus Christiansen
Andrea, hans kone	Ellen Gottschalch
Susanne } deres børn	{ Astrid Villaume
Helene }	{ Lis Løwert
Sander Riis, hotelejer	Ib Schönberg
Hakon, hans søn	Erik Mørk
Magnus Hallenberg, skibsreder	Knud Almar
Louise, hans kone	Katy Valentin
Otto, deres søn	Preben Neergaard
Carl Herfurth, politimester	Bjarne Forchhammer
Jutta, hans kone	Karin Nellemose
Doris Rudholt	Birgitte Federspiel
Simonsen, kontorchef	Knud Heglund
Christoffersen, overtjener	Albert Luther
Prior	Johannes Marott
Block	Henrik Wiehe

Endvidere medvirker:

*Inge Campell, Hjalmar Hansen, Edith Hermansen, Else Jarlbak,
Rigmor Jespersen og Jacob Nielsen.*

Isenesættelse: **TORBEN ANTON SVENDSEN**

Produktion:

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

HANDLINGEN

begynder i den lille jydsk købstad Stenvig, hvor der om sommeren er livligt besøg af landliggere. Byens centrum er det velledede familiehotel. Her er grandseignøren Sander Riis en strålende vært. Han har en svaghed for sin blinde søn Hakon, der er et musikalsk geni og med den blindes evne til at fornemme, hvad mange seende ikke opfatter. Faderen forguder ham, men betragter ham hemmeligt som en straf for fortidens erotiske synder.

I sæsonen går en strøm af sorgløs ungdom ind og ud ad dørene, og hotellets nærmeste nabo, bagermester Drewes, nyder godt af de mange badegæster. Det er dog væsentligt hans kønne datter Susanne og hendes blonde søster Helene, der drager de mange kunder til bagerens butik. Hakon sværmer for Susanne, og hendes forældre, den hidsige, men alligevel hjertensgode bagermester, og hans vrantne kone, drømmer om et godt parti. Mellem de årligt tilbagevendende badegæster er den rige skibsreder Magnus Hallenberg, der kommer med sin kone og sønnen Otto, en charmerende, karakterløs ung mand. Faderen foragter ham, og Otto gengælder hans foragt med utilsløret had. Susanne og hendes søster indbydes til bal på hotellet. Otto forelsker sig i Susanne og forsøger at forføre hende. Fortvivlet over skammen og sladderer flygter hun næste morgen fra hjemmet og kommer til en anden by, hvor hun får plads som husassistent hos den pedantiske politimester Herfurth og hans lunefulde kone Jutta. Tilværelsen i dette forkvaklede hjem forvandles efterhånden til et helvede for den unge pige, der trods alt ikke kan glemme Otto. En skønne dag dukker han op igen, og det bliver ham, som udfrier hende. De gifter sig, og dermed kommer Susanne ind i et for hende nyt miljø, præget af opløste moralbegreber. I den følgende dramatiske handling følger vi, hvorledes hun støttet af sin sunde »bagermoral« kæmper for at værne sig selv og sin lykke.

FRA CELLOEN TIL FILMEN

Med »Susanne« har Torben Anton Svendsen fået sin første store opgave som iscenesætter af spillefilm, og dermed er der anledning til at præsentere den ny filminstruktør for det danske publikum.

De fleste filminstruktører er udgået fra teatrets verden, men Torben Anton Svendsen har gjort det usædvanlige spring fra kgl. kapelmusikus til filmen. Han er født i København 1904 som søn af musikkonservatoriets direktør,

professor Anton Svendsen. Når faderen havde en aften fri fra det kgl. kapel, blev der spillet kammermusik i hjemmet, og Torben Anton var kun ti år, da han begyndte at spille cello i familiens private kammermusik-kvartet. Det faldt derfor ganske naturligt, at han skulle blive musiker. Han tog studentereksamen fra Metropolitanskolen, og efter en studierejse til Paris blev han i 1926 ansat som violoncellist i det kgl. kapel.

Efter nogle år følte han sig stærkt draget af filmen, som han omfattede med levende interesse. For at lære tekniken at kende assisterede han i 1939 Per Axel Branner ved indspilningen af Max Hansen-filmen »Roser hver aften«. Under krigen debuterede han som instruktør med iscenesættelsen af Strawinsky's »Historien om en soldat«, der opførtes i Odd Fellow-Palæet. Det førte til, at han på Det kgl. Teater kom til at iscenesætte operaen »Nattergalen«, bygget over H. C. Andersens eventyr. Dermed gled han fra musikken helt over til at blive instruktør og fratrådte sin stilling ved det kgl. kapel.

Arbejdet med iscenesættelsen af en række kortfilm gav ham nærmere tilknytning til filmen, og iscenesættelsen af to engelske sociale film skaffede ham et Unesco-legat til et halvt års ophold i England, hvor han studerede filminstruktion på britiske filmatelierer. Torben Anton Svendsen synes således at have de bedste forudsætninger for at kunne klare en stor opgave — en grundig uddannelse og en brændende kærlighed til filmens kunst.

ASTRID VILLAUME

er udgået fra Det kgl. Teaters elevskole og debuterede i 1949 i »Barselstuen«. Som den smukke bagerdatter har hun nu fået sin første hovedrolle i dansk film. Torben Anton Svendsen så hende første gang, da hun spillede en stum hofdame i hans iscenesættelse af »Don Carlos«, og han syntes, hun havde alle forudsætninger for at spille den meget krævende og vanskelige titelrolle i »Susanne«.

Ung kunstners FILM-DEBUT

I rollen som den blinde Hakon har den unge Erik Mørk fra Det kgl. Teater sin filmdebut. Forøvrigt har han også fremstillet Hamlet i en kortfilm, der skal propagandere for Danmark ude i verden.

Erik Mørk har villet være skuespiller lige fra han gik i skole, men efter han var blevet nysproglig student fra Gl. Hellerup gymnasium, kunne han ikke straks realisere sin drøm. Ingen i hans familie havde haft forbindelse med teatret eller nogen anden kunstform, og hans mor var derfor meget betænkelig ved at lade sønnen vælge den vej. Teatret

står jo for de fleste som noget højst usikkert. Moderen mente, at det i hvert fald var klogest at se tiden lidt an, og rådede ham til foreløbig at tage fat på noget »praktisk«. Derfor begyndte han på et laboratorium for frækontrol. Arbejdet her morede ham ikke det ringeste, tværtimod spirede lysten til at blive skuespiller med forøget styrke. Så var han en kort tid på kontor i Lufthavnen, før han blev indkaldt som mariner. Heldigvis kom han til at gøre tjeneste i Marineministeriet og havde her så megen fritid, at han kunne læse med Pouel Kern. Fra marinen søgte han til Det kgl. Teaters elevskole og blev optaget. Han fik en vellykket debut som Hugo i Sartre's »Urene hænder« og er nu knyttet til vor kongelige scene. Han har været glad for sin første rolle i dansk spillefilm, navnlig fordi Hakon er en særpræget skikkelse, ikke den almindelige elskertype. Der er ingen tvivl om, at man oftere vil komme til at se den talentfulde unge skuespiller i dansk film.

Erik Mørk som Hakon i »Susanne«.

